

— Но азъ се забавихъ за министерството, сбогомъ!
и Сайковъ тиришката отмина.

— Пакъ по български!—повтори си Кардашевъ; — сичко у насъ има развѣзка ординарна, пошла, обикновенна. Иди търси романтизмъ и рицарски доблести въ нашата дѣйствителностъ. Крушумтъ, що тѣй глупаво проби главата на безмозъчниятъ Григорова, съ много умѣтностъ и логика би се явилъ тука въ кабината... Единъ битъ редакторъ и единъ изневѣренъ мъжъ измиватъ срама си по най-хрисимъ и благоразуменъ начинъ. Тия два анекдота отъ Сайкова могатъ да послужатъ прѣкрасно за комедийки, но не за пд-сериозно нѣщо. Това което азъ дирж не намирамъ; а сатирическитѣ теми самъ ми се окачватъ на перото.

VIII

Изъ голѣмата артерия на столицата.

Кардашевъ мина край гиздавата аркада на джамията и продължи изъ Витошка улица. До Шарения-Мостъ дори нищо особено не му привлѣче вниманието. Четиритѣ грамадни бронзови левове правехъ смѣшенъ ефектъ. клѣкнали на жглитѣ на моста, надъ тая жалка, помийна бара. Едно неволно ухилване трепна по устнитѣ му, като си припомни клоуна въ Арена Пизи, който бѣ заревалъ съ гласъ, че левоветѣ нѣмали язици!

И на връщане улицата пазеше сжщата физиономия. Изъ една проста кръчма искачатъ звукове отъ цигулки и дайре, приглашани отъ раздирателни пѣсни на цигани-музиканти; на праговетѣ на нѣкои тунели се мѣркатъ, прѣмѣнени въ цвѣтни и закапани отъ питье дрѣхи, слугинитѣ-черпачки, съ излузена физиономия и безочливъ погледъ. На единъ стоборъ нанизани редове просташки картини; навалякъ любопитни, очевидно съ много непри-